

KENDİ KENDİNE SÖYLEŞİ*

**Uzanıp kendi yanaklarımdan öpüyorum*

ONUR TUNA BOZBEY

Kendiliğinden. Su gibi yürüyen. Yerin yanan ayakları altındaki.
O.T.B. Dinliyorum, dinliyorum.. diğer tarafta öteki ben. Sorularını bir eşiğin
altından yöneltecek.

– Öncelikle merhabalar, bize kendinizi tanıtabilir misiniz? Kendinizi kim olarak
tanımlıyorsunuz?

O.T.B. Kimden ziyade ben, “-ne” si nesnenin; alfabenin “Ğ” si, görüp
gecelerimizin en camgöbeğini;
büyük gecede çırpınan mürekkep kalbi.

– Büyük geceyi gördüğünüzü iddia ediyorsunuz?

O.T.B. Evet, birçoklarının gördüğü gibi, gördüm; büyük gece taş bir duvarın
üzerinde zincir halkalarıyla ilerliyordu; ağzını bir çukur gibi açmış, gözlerin
zemherisini yiyordu.

– Büyük geceden kastınız nedir?

O.T.B. Pis sırtını aklın pınarlarına sürterek göğsün üzerinde yuvarlanıyordu
büyük gece. Yaşamların gölgesini içiyordu taçyapraklar üzerinde. Büyük gece,
bir kertenkeleydi.

– Peki, bize çalışmalarınızdan biraz bahseder misiniz, nelerle uğraşıyorsunuz?

O.T.B. Şiirler yazıyorum, daha çok gölgeler çiziyorum büyük gece için; gün
ortasında çıkırık adımlarıyla gelecek geceler için; akşamında bir deste yüreğin
istiflediği, dirgenlenmiş gece için; ve iki ter arasında gözyaşının katılaştırdığı,
susanan ve sunulmuş, hiç gelmeyecek geceler için.

– Şiir yazmaya nasıl başladınız?

O.T.B. Dünya atının üzerinde başladım yazmaya; ama ayaklarım, ah ayaklarım...
çoğu zaman yer değiştirdiler ellerimle. Ah, yapmak! Ve olmak. Önceleri kırlar
evlerimdi benim pistil pistil odalarıyla, ancak dünyanın mahmuzunu taşıyordum
organımda. Sonraları kara bir güneş gibi, yabanın ortasında erdişi, göğün
sundurmalarında bittim ben.

– Fırsatını bulmuşken sormalı, sizce kafiye göz için midir, kulak için mi?
O.T.B. Ne oldu! Görmüyor muyum yoksa, işitmiyor muyum; bir ölü müyüm, yoksa bir bedevi mi? Gözüm ve kulaklarım yeri ortasından delen çimenler. Denizler içiyorum gökler her göz kırptığında, su içer gibi. Yine de cevap arıyorum soruna, onca cevabın yanı başında; doğrusu, sorun beni pek susattı. (O sırada tanrı misafiri bir ses, şakağın mizantroplarını delip geçti.)

– Peki, sizce şiir sanatın mı bir parçasıdır, yoksa edebiyatın mı?
O.T.B. Kaniyorum su uzatır gibi ancak elime yangın tutuşturduğün bu soruya. Yoksa? Evet, yoksa? Ya şiir yoksa ve ben aslında buraya kelimeler yerine ağızlar, burunlar çiziyorsam? Hatta, şiiri kendimi kurtaracak bir yüksük gibi, bir hastanın göğsünden çekip alıyorsam? Bu, hangi susatmayan su, ellerin köşesinde tuttuğun?

– Zaman kaldıkça romanın yanı sıra boş vakitlerinde şiir okumaya çalışan biri olarak sormak istiyorum; şiir, acaba günümüzde hak ettiği yerde mi?
O.T.B. Zaman ne oradadır ne burada, ancak seninle benim aramda; süreğen, altına filizlenen bir tohum gibi. Ve zaman zaman, yeşil şapkasını kuşatan öylesine asimptotlarında anın; etrafını çatırdatan birkaç kabuktan başka bir şey değiliz.

– Değerli vaktinizi ayırdığınız için teşekkür ederiz. Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?
O.T.B. Bir kez daha sıcıyorum sonsuz görüncemelerin üzerimdeki yansımasına; bir kez daha çalışıyorum ateşten yerin bedene benzer ısığını. Suyun saydamlaştığı avucumsu noktada, büyük gecenin imleri beliriyor. Boş kağıda gölgemi çiziyorum.

